

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1734

Quæstio II. An Primæ Preces Imperatoriæ vel Consuetudine vel
Præscriptione in particularibus Ecclesiis ita extinguere valeant, ut porro cum
effectu ad eas dirigi nequeant?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

QUÆSTIO II.

*An Primæ Preces Imperatoriæ vel Con-
suetudine vel Præscriptione in particulari-
bus Ecclesijs ita extinguï valeant, ut
porro cum effectu ad
eas dirigi neque-
ant?*

Negativam sustinent doctissimus
Chokier in præfatis Scholijis sect.
2. pag. 21. & eruditus Hermes
in Fascic. Jur. publ. c. 11. q. 7. n. 6.
Quibus patrocinaur 2. ratio in spe-
ciem clara, quia privilegium Pri-
marum Precum est affirmativum :
sed privilegium affirmativum per
non-usum non extinguitur, licet
privilegiatus longissimo tempore,
etiam immemoriali, aut per 200.
600. 1000. annos eodem non utatur;
nam non usus est omisio, seu
actus negativus meræ facultatis, per
cujusmodi nulla introducitur con-
suetudo, nulla sit præscriptio, ut
passim observant DD. & Canonici
ad tit. de Consuetud. & Præscript.
Suffragantur 3. etiam ipsa Jura
in l. 2. ff. de via publ. Item 4. paritas
cum jure altius tollendi, quod non

amittitur mille annis per merum
non-usum. Accedit 5. quod Pri-
mæ Preces reputentur inter Re-
galia Imperatoris : sed contra
Regalia non datur præscriptio :
ergo.

Antequam hanc super re men-
tem nostram aperiamus, observa-
re juvat, in præsentî quæstionem
esse non posse de Consuetudine
propriè dicta, utpote quæ requirit
actus integræ Communitatis : in
hoc autem casu sermo est tantum de
actibus unius Principis contra pri-
vilegium Cæsaris. Adeoque proce-
dit quæstio de Præscriptione. Et
per hanc

Jus Imperatoris, quod habet
ratione Primarum Precum, extin-
gui posse, saltem longissimo tempo-
re, vel immemoriali, potissimum
quan-

H h 3

quando positivè fuit aliquando obtentus actus possessorius per repellam Precum (quod utrumque ex parte hujus Principis reperitur; cum nobis significatum sit, Preces Imperatorias, ad hanc Serenissimam Domum quoad Ecclesias Collegiata, in ejus dictione sitas, ducentis & amplius annis, vel nunquam fuisse directas, vel, si una vel altera vice fuerunt porrectæ, iterum repulsas ad suum effectum non pervenisse) expresse defendit Frischius de Precib. c. 4. n. 16. qui putat, se primum fuisse, qui hanc quæstionem tractavit, & Vitriarius l. 3. tit. 2. n. 9. v. & ne. ubi putat, controversiam hanc hodie in Instrumento Pacis esse sopitam, ubi dispositum, ut Sacra Cæsarea Majestas jus Primariarum Precum exerceat impofterum, ubi illud exercuit: ergo à contrario, ubi non exercuit, præsertim tempore immemoriali, nec deinceps exercere potest. Unde

Primum argumentum sumitur ex dicta Pacificatione Osnabrugensi, seu Instrumento Pacis art. 5. item ex Recess. Imper. de anno 1548. §. 54. ubi admittitur præscriptio libertatis ab oneribus Imperij: cur non & ab onere Primariarum Precum Imperatoris?

Argumentum 2. formatur ex l. 4. C. de Præscrips. 30. vel 40. ann. ubi omnia jura dicuntur extingui posse per viam Præscriptionis longissimi temporis; ergo & privilegia,

quæ sunt jus particulare, & lex privata. c. Abbate de V. s. Quamvis enim privilegiatus non teneatur uti privilegio suo, non tamen de jure permittitur non uti, quin amittat, ultra tempus, quod ad extinguenda jura præfinitum est. Et hoc procedit de privilegio, in præjudicium tertij cedente, cujusmodi est privilegium Primariarum Precum, utpote derogans juri, quod alias competit ordinarijs Beneficiorum collatoribus & Patronis; nam tale privilegium onerosum, quo utendi fuit occasio, per non-usum tempore à Juribus definito continuatum amitti, habet Communis cum Eximio Suarez de Legib. lib. 8. c. 34. n. 5. 6. 16. 17. Aliud est de privilegio merè favorabili, & in nullius præjudicium cedente, vel ubi nulla fuit occasio utendi.

Argumentum 3. petitur ex l. 6. ff. de Servitut. præd. Urb. ubi jura, sicut & servitus rustica, amitti dicuntur per non-usum, si nimirum ille, contra quem tendit jus, exercuit aliquando actum contrarium, impediendo alterum ab usu sui juris, iste autem æquievit, v. g. alter, qui habuit jus altius tollendi, à vicino tamen prohibitus est altius tollere, & prohibitioni acquievit (quo modo præfatus Princeps restitit Primis Precibus, & exercitium inhibuit acquiescente Imperatore, & Precibus ab eo nominatis) tunc enim prohibens acquievit

vir actum possessorium positivum. Igitur vel per viam Præscriptionis, ut omnino existimo, vel saltem per viam præsumptæ renuntiationis, si quis privilegiò aliis onerosò dicit vel diutissime usus non est, cum tamen esset utendi facultas, vel, si sit prohibitus uti, & acquievit, huiusmodi privilegium amittitur.

Argumentum 4. subministratur à paritate cum Regalibus Imperatoris, saltem minoribus; quamvis enim Primæ Preces non sint utrum ex Regalibus Imperatoris, saltem majoribus, ut sine ullo Jure & ratione vult Klock, *Conf. 4. n. 40. & 51.* perperam citans Sixtinum de Regalibus, cum minoribus tamen quandam videntur habere analogiam: sed minora Imperatoris Regalia per præscriptionem, saltem immemorabilem, extinguuntur, uti cum communi Legistarum & plurimè à se allegatis docet Rosenthal de Feudis l. 1. c. 5. *Concl. 16. n. 36.* etiam ignorante Imperatore. Item à paritate cum Feudis, à quibus liberatio obtinetur per viam præscriptionis tricennalis, ut tenent DD. in cap. *S. si quis per triginta. Si de feudo de jure.* cum Vulteo de Feud. l. 1. c. 11. n. 10.

Ad Opposita respondere jam non est difficile. Ad 1. oppono imprimis alios Auctores longè plurimos nobis faventes, nec minoris Auctoritatis, quos inter est Suar. & Rosenthal. Dein ex adverso al-

legati duo Auctores limitant suam assertionem, Chokier quidem addendo: *Si non fuerit usus privilegiò, dummodo tamen alii fuerint usi: Hermes autem addendo hæc notatu dignissima, nisi prohibitus per tempus legale (ad præscriptionem requisitum) prohibitioni acquieverit.* Dein pro nostra sententia stat melior ratio, & potiora Jura.

Ad 2. *Dist. Min.* per non-usura non extinguitur privilegium affirmativum, si sit merè favorabile. *C. Min.* si aliis onerosum, & fuit occasio utendi, nec tamen per tempus legale usus est privilegiatus. *N. Min.*

Ad 3. Ibi est sermo de via publica, quæ non est res præscriptibilis, utpote à privatis non valens possideri. Item est sermo de Præscriptione Positiva; hic autem de Privativa.

Ad 4. Paritas cum jure altiùs tolleodi non stringit; partim quia jus altiùs tollendi competit per se, ipso Jure, ac sine alterius gratia, & sic per se & ipso Jure illimitatum est: econtra privilegium Primarum Precum Imperatori ex speciali favore, & secundum Jura limitatè est concessum, ita ut, si Imperator privilegiatus intratempus legale non utatur, & occasio utendi fuerit, extinguatur, utpote jus Ordinarii, tum Collatoribus tum Patronis, onerosum ac præjudiciosum, cujusmodi privilegia ex non usu amittuntur juxta

juxta communissimam DD. in l. 1. ff. de Nundinis. Panormit. & Felin. in c. cum accessissent de Constit. Schurff. Conf. 14. cens. 1. per tot. Gail. l. 2. observ. 60. n. 1. seqq. Partim quia etiam jus altiùs tollendi amittitur per Præscriptionem, si à facta prohibitione, & prohibiti acquiescentiâ altiùs tollere volentis, fluxit tempus legale. Text. & DD. in l. 6. ff. de servitut. præd. urb.

Ad 5. & Maj. & Min. est falsa ex huc usque dictis; nam jura spiritali annexa, quale sunt Primæ

Preces, nequeunt esse inter Regalia Laicorum Principum, & Primæ Preces esse indultum Pontificium innegabile est à Catholico Doctore. Neque, si essent Regale Imperatoris, præscriptionem effugerent saltem immemorabilem, sicut alia Jura, & Regalia minora Cæsatis.

QUÆSTIO III.

An in potestate Episcopi sit pro absente Patrocho constituere Vicarium, quem ipse voluerit, contradicente Patrono?

Dixeris fortè, id Episcopo non competere casu, quo reclamat Patronus. 1. ob textum in c. 8. de Jur. patr. ubi provisio, ab Episcopo facta independentè à patrono, secundum rigorem Juris dicitur irritanda, seu, ut communi- ter DD. explicant cum Abb. & Fel.

irrita ac invalida. Nec replicari potest, ibi sermonem esse de privatione ad patronatum Beneficium vacans; nam 2. Beneficium Pastorale, de quo hic sermo est, pro vacante habendum, eò quòd Patronus & Pastor, qui de Jure tam Divino quàm Ecclesiastico personaliter